

[Hauch.]

strationen har ikke ligestillet Landbruget erhvervsmæssigt set med de andre Erhverv og Samfundsklasser, og selv naar dette Lovforslag er gennemført, vil Spørgsmaalet om, hvordan Landbruget skal kunne opnaa økonomisk Ligestilling, endnu ikke være løst. Jeg vil gerne meget stærkt understrege dette, fordi det, man her er enedes om, ikke fra nogen Side, hverken fra Landbrugsrepræsentanternes, fra Venstrepartiets eller fra Regeringens Side, er tænkt som en tilbunds-gaaende Landbrugsordning af en saadan Beskaffenhed, at naar den er gennemført, saa er alting godt og vel her i Landet med Hensyn til Erhvervenes Ligestilling. Men jeg skal slet ikke fordybe mig i dette, jeg ønsker bare at konstatere, at saadan er det.

Man har i disse Dage talt om, at nu var der tilvejebragt en Tilstand, hvorved man havde bøjet sig imod hinanden og fundet et fælles Grundlag, med andre Ord, man havde faaet et Forlig. I den almindelige Betydning, hvori man opfatter Ordet Forlig, er det ikke berettiget at anvende det i denne Forbindelse. Det er meget mere korrekt at sige, at der er truffet en Overenskomst, for naar Talen er om et Forlig, tænker man i Almindelighed paa, at Parterne har bøjet sig imod hinanden, og at hver for sig har givet Afkald paa noget af deres principielle Standpunkt i Sagen.

Men saadan forholder det sig ikke i dette Tilfælde. Det, der sker ved denne Lejlighed, er, at man ved Lovens Gennemførelse opnaar en lignende Tilstand med Hensyn til Landbrugets Forhold til Valutaen som den, vi vilde have haft, dersom vi hele Tiden havde haft en Afregningskurs for Sterling paa 22,40. Det er det, der er denne Sags Kærne, og det Erhverv, som jeg har den Ære at repræsentere, føler ikke, at det har givet Afkald paa noget. Da man i sin Tid forlod Sterling, gjorde man det under en Forudsætning, som viste sig ikke at kunne holde, den nemlig, at man vilde faa stigende Priser paa Landbrugets Produkter og større Omsætningsmuligheder. Det viste sig, at man ikke fik det, og saa har man ved forskellige Ordninger, som har været gældende siden, bødet paa dette Forhold, mere eller mindre fuldstændigt, men aldrig helt. Ved denne Lejlighed gør man det imidlertid helt, og det er det, som Landbrugserhvervet lægger saa ganske overordentlig megen Vægt paa.

Saa siger man, at det, der her er Tale om, er et stortilet Tilskud til det danske Landbrug. Jeg tvivler ikke om, at de, der har agitatorisk Interesse i at sige dette,

ogsaa vil sige det i Fremtiden — det er jeg ikke et Øjeblik i Tvivl om. Men det er ikke rigtigt. Skulde der endelig være Tale om noget Tilskud, maatte det da blive et Tilskud til Importen; for dersom vi siger, at vi har en Afregningskurs paa 19,40 for Sterling, der købes til at skaffe Varer hjem til Landet for, og Landbruget faar 3 Kr. ud over denne Afregningskurs, saa er det da ganske klart, at der er Tale om en Ordning, hvorved man holder Forbrugerne af udenlandske Varer skadesløse for den Udbetaling, som man finder det rigtigt at give Landbruget for dets Varer. Men for mig er det ganske ligegyldigt, om man i den politiske Agitation siger det ene eller det andet, for det, som Tingen er, bliver Tingen ved med at være uden Hensyn dertil, og Tingen er den, at efter dette Lovforslags Vedtagelse faar Landbruget en økonomisk Placering her i Landet, som svarer til den Tilstand, man vilde have, dersom man havde en Kurs paa Sterling paa 22,40.

Det, der skabte de store Vanskeligheder under Forhandlingerne om denne Sag, var at faa tilvejebragt en Tilstand af den Beskaffenhed, at man ikke idelig skulde behøve at vende tilbage til det Problem at skaffe Landbruget Dækning for dets Tab ved den ændrede Valutapolitik, og det er det, det er lykkedes at faa tilvejebragt gennem dette Lovforslag.

Vi faar nu forskellige Sterlingkurser her i Landet, og at vi faar forskellige Vanskeligheder med Hensyn til disse Afregningsforhold, kan enhver se. Den, der ikke havde forstaaet det, behøvede bare at færdes her i Rigsdagen i Gaar; saa kunde han ikke undgaa at lægge Mærke til, at selv de Folk, der sad dybt inde i Forhandlingerne om disse Spørgsmaal, følte sig uklare med Hensyn til, hvordan Forholdene egentlig skulde ordnes. Men det er en Sag for sig; man er nu naaet til den Tilstand, som er Hovedsagen, at selv om Sterling i Forhold til Dollar gaar ned under en Afregningskurs paa 19,40, saa skal det ikke komme Landbruget som Erhverv til Skade, men hele Samfundet skal dele de Byrder, der i Fremtiden maatte blive Følgen af et saadant Fald.

Her er vi ved denne Sags Kærne. Det er det, Venstre og Landbrugserhvervet hele Tiden har sagt: Vi er villige til at bære de Byrder, som det kan være naturligt og rimeligt for os at bære i en fattig Tid, men vi vil ikke bære mere, vi vil ikke bære de andres Byrder. Det er det, vi delvis har gjort hidtil, men det er det, vi ikke kommer til at gøre mere efter dette Lovforslags Gennemførelse.